

ných, by dodávala led, námitkou opřenu o § 1052 obč. zák. Neobstojí ani názor dovolatelů, že smlouva, z níž je žalováno, odporuje dobrým mravům, protože je podle ní žalující společnosti prý úplně dáno do vůle, zda chce žalovaným, kteří jsou povinni odebírat pivo výhradně od ní, dodávat pivo dobré jakosti a za konkureční cenu, a protože ujednaná smluvní pokuta je nedostižná. Pokuta byla právem uznána za přiměřenou. Netřeba tudíž vyvráceti názor, že je nedostižná. Povinnost žalujícího pivovaru, dodávat žalované straně pivo dobré jakosti a za konkureční ceny, plyne v souzeném případě sama sebou z poctivého výkladu dlužního úpisu (§ 914 obč. zák., čl. 278 obch. zák.). Pro případné její porušení mohou se žalovaní na žalující domáhati nápravy způsobem v občanském, pokud se tkne v obchodním zákoně vytčeným. Pouhá jeho možnost nečiní však smlouvu proto již nemravnou a proto prý i neplatnou (sr. též roz. čís. 7415 sb. n. s.).

Čís. 11343.

Lze vésti exekuci zabavením a přikázáním (§§ 290 a násl. ex. ř.) nároku povinného na vyplacení státní podpory, jež mu byla povolena ve formě pětadvacetiletého příspěvku podle § 27, první odstavec čís. 2 zákona o stavebním ruchu ze dne 27. ledna 1922, čís. 45 sb. z. a n., jde-li jen o exekuci na jednotlivé splátky příspěvku připadající dočasněmu vlastníku stavby, byť i teprve budoucně dospělé.

(Rozh. ze dne 21. ledna 1932, R II 402/31.)

K vydobytí peněžité pohledávky byla povolena exekuce zabavením a přikázáním k vybrání nároku dlužníků na vyplacení státní podpory, jež jim byla povolena ve formě pětadvacetiletého příspěvku podle § 27 první odstavec čís. 2 zákona o stavebním ruchu ze dne 27. ledna 1922, čís. 45 sb. z. a n. Návrh dlužníků, by byla exekuce zrušena, soud první stolice zamítl. Rekursní soud exekuci zrušil. Důvody: Ježto podle § 31 zák. 45/22 státní příspěvek podle § 27/2 cit. zákona, o který tu jde, se sepíše na listu statkové podstaty jako reální právo a tvoří s nemovitostí ve vložce též zapsanou předmět zástavního práva pro hypotekární dluhy na nemovitosti vložené, jest přisvědčiti stížnosti, že na tento nárok nemůže býti vedena samostatná exekuce. Neboť samostatná exekuce odporovala by právní povaze, kterou zákonodárce cit. ustanovením zákona přiznal nároku jako právu reálnímu, čímž se nemovitost s právem reálním stala jedním celkem. Rozeznává-li první soud mezi exekucí na právo reální a nárok, který dočasný vlastník nemovitosti má proti státu, jest to konstrukce umělá, protože předmětem reálního práva jest právní nárok proti státu, jímž toto právo jest úplně vyčerpáno. Jde tudíž o exekuci nepřípustnou a právem proto navrhli dlužníci zrušení exekuce podle § 39 čís. 2 ex. ř.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Dovolacímu rekursu nelze upříti oprávnění. Jak z návrhu na povolení exekuce vidno, jde o exekuci zabavením s přikázáním k vybrání nároku

povinných na vyplacení státní podpory, jež jim byla povolena ve formě pětadvacetiletého příspěvku podle § 27 odstavec 1 čís. 2 zákona o stavebním ruchu ze dne 27. ledna 1922 čís. 45 sb. z. a n. Protože jde o exekuci na nárok povinných na vyplacení tohoto příspěvku a byly zabaveny a k vybrání přikázány příspěvky, t. j. splátky vypadající z povolené podpory na dlužníky jako dočasné vlastníky stavby, zřejmě, že nejde, jak rekursní soud za to má, o exekuci na sám nárok na řečenou podporu v jeho celku, t. j. na právo na celkový příspěvek, jenž po rozumu § 31 zákona je jako právo reální na domě povinných zapsán. Proto se nehodí na tento případ předpis § 39 čís. 2 ex. ř., rekursním soudem pro zrušení exekuce uvedený, že jest exekuce nepřípustná, ježto prý jde o exekuci na právo na příspěvek podle § 27 odstavec 1 čís. 2 zákona čís. 45/22 a tento je právem reálním, takže od nemovitosti oddělen a předmětem samostatné exekuce býti nemůže. Exekuce na jednotlivé splátky příspěvku, dočasnému vlastníku stavby připadající, byť i teprve budoucně dospělé, jak plyne z § 30 uvedeného zákona, § 2 nařízení z 23. listopadu 1922 čís. 355 sb. z. a n. a § 38 nařízení z 21. května 1921 čís. 191 sb. z. a n. není vyloučena, nýbrž přípustná (§ 290 a násl. ex. ř.) a zrušil rekursní soud napadeným usnesením k rekursu povinných exekuci jako nepřípustnou neprávem.

Čís. 11344.

Obdržel-li horník byt, jenž byl zřízen při podniku pro jeho zaměstnance, jen jako činný zaměstnanec a nebyla-li s ním uzavřena nájemní smlouva, šlo o byt naturální, jímž jest byt, jež ponechává zaměstnavatel svému zaměstnanci po dobu trvání služebního poměru za úplaty na účet mzdy. Lhostejno, že zaměstnanec platil za poskytování bytu určitou úplatu, byla-li úplata placena na účet mzdy. Naturální byt nepozbyl této své povahy ani tím, že po skončení služebního poměru byl v něm zaměstnanec nějaký čas prozatímně ponechán na určitou dobu, nebyla-li uzavřena nájemní smlouva.

Nebyl-li uživatel bytu v době, kdy byla podána žaloba o jeho vyklizení, ve službách majitele domu, nýbrž byl provisionistou, nebylo k vyklizení jeho třeba souhlasu dobročinné komise ve smyslu zákona ze dne 25. února 1920, čís. 144 sb. z. a n. a nařízení ze dne 13. července 1920, čís. 434 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 21. ledna 1932, Rv II 843/31.)

Žalobě důlní společnosti proti bývalému horníku o vyklizení bytu procesní soud první stolice vyhověl, mimo jiné z těchto důvodů: Nesporno jest, že dům žalující strany, v němž žalovaný bydlí, náleží k dělnické kolonii a že žalovaný v době, kdy mu byla dána výpověď z bytu, nebyl již ve službách žalující strany. Žalovaný zaujímá stanovisko, že správě závodu nepřisluší právo vypovědět dělnické byty, byť i šlo o dům nepodléhající ochraně nájemníků, ježto takové byty mohou přikázati a odnímati jen činitelé povolání ke správě kolonie podle § 2 čís. 7 nař. ze dne 13. července 1920 čís. 434 sb. z. a n. Podle